

UITGEWERKT Cor Uitendaal (92) is eindelijk met pensioen. 'Mijn werk is mijn hobby'

Zeventig jaar sleutelen aan naaimachines

Cor Uitendaal (92) en zijn vrouw Jos zijn de laatste dozen aan het inpakken. „Geen naaimachine meer te bekennen hier”, zegt hij in de bijna lege benedenverdieping aan de Burgwal.

Annemieke Windt
 a.windt@medialhuis.nl

Haarlem ■ Het naambord van zijn bedrijf in naaimachines hangt hij voor de foto nog even achter het raam. Op 1 juli was het genoeg en stopte hij met het bedrijf. De coronacrisis en de steile trappen naar de woonetages gaven de doorslag.

„We hebben veel vaste klanten die niet meer de straat op durfden vorig jaar. Daardoor liep het werk terug en dat was het moment dat ik wist dat het genoeg was. Toen zijn we gaan afbouwen.” Het echtpaar verhuist deze week naar Uitgeest, waar hun dochter een deel van haar huis heeft ingericht als nieuw appartement.

Mechaniek

Uitendaal heeft zijn leven tussen de naaimachines doorgebracht. Dat kwam door een kennis van zijn ouders die in de oorlog naar hun huis in Hillegom kwam om de naaimachine te onderhouden. De kleine Cor was direct gefascineerd door de techniek.

„Ik weet nog dat mijn moeder haar nieuwe handnaaimachine kreeg, in de oorlog. Ik wilde meteen weten hoe het werkte en hoe het in elkaar zat.”

Lange loopbaan

De nieuwsgierigheid en de steun van zijn ouders betekende de start van een heel lange loopbaan in de verkoop en reparatie van naaimachines.

„Die kennis zag dat ik er aanleg voor had. Ik ging naar de ambachtsschool aan de Verspronckweg en haalde alle diploma's die nodig waren. Eigenlijk ben ik altijd cursussen blijven volgen als de naaimachinefabrikanten die aanboden. Dan zag ik in de fabriek van Bernina in Zwitserland welke nieuwe dingen eraan kwamen.”

Met zijn bedrijf zwierf hij door Haarlem. In 1957 nam hij de naaimachinewinkel over in de Generaal Cronjéstraat, waar het gezin de reparaties nog deed in de keuken achter de winkel. „Dat was wel wat klein met drie kinderen”, vertelt Jos. Begin jaren zeventig kwam een filiaal in de Anegang erbij, met een grotere woning voor het gezin dat inmiddels drie kinderen telde.

Toen in 1976 beide huurcontracten afliepen, vond zij hun volgende winkelplek en woning. „In de Koningsstraat, het was compleet uitgewoond. Er hadden studenten in gewoond.”

Huishoudschool

Toen halverwege de jaren tachtig de verkoop van naaimachines terugliep, verhuisden ze naar de Burgwal en daar kwam de nadruk op reparaties en onderhoud te

Cor en Jos Uitendaal hebben begin deze maand hun bedrijf gesloten.

FOTO'S UNITED PHOTOS/PAUL VREEKER

„**Ik ben altijd cursussen blijven volgen als de fabrikanten die aanboden**

„**Als je een naaimachine goed onderhoudt, gaat hij heel lang mee**

liggen. „Als je een naaimachine goed onderhoudt, gaat hij heel lang mee. Ik kwam ook bij veel scholen, zoals de huishoudschool en bij zorginstellingen om daar het onderhoud te doen.”

Dat bleek een prima vorm van marketing, ontdekte hij. „De meisjes van de huishoudschool vertelden dat ik het onderhoud deed en daardoor kwamen hun moeders ook weer bij ons in de zaak.”

Tijdens zijn lange loopbaan zag

Cor het nodige veranderen. „De techniek is de grootste verandering. Het was in het begin allemaal mechanisch en dan kon je met een ander schroefje of tandwielje alles repareren. Toen kwamen de elektrische naaimachines en later de computergestuurde. Daar moest ik wel even aan wennen.”

Topsporter

Volgens Jos kan haar man vergeleken worden met een topsporter die

gewild is bij allerlei clubs. „Iedereen wilden hem graag voor het onderhoud hebben.”

Cor bevestigt dat. „Ik heb in Amsterdam, Twente en Den Haag gewerkt. Die man uit Den Haag stond hier zelfs op zondag met de auto voor de deur of ik niet voor hem wilde komen werken.”

De vergelijking met een topsporter kan ook wel op voor de fysieke eisen die aan zijn werk werden gesteld. „Ik liep wel drie trappen

op met in iedere hand een zware gietijzeren machine om bij mensen thuis een demonstratie te geven. Gelukkig werden de machines later een stuk lichter.”

Dat hij onlangs pas is gestopt met zijn eigen bedrijf heeft een paar redenen. Hij haalt zijn schouders op. „Mijn werk is mijn hobby. En als zelfstandige had ik ook geen pensioen opgebouwd, dat was te duur. Dan ga je ook door met werken.”

Klanten

Bij de klanten kwam de boodschap dat hij ging stoppen niet als een verrassing. „Ze vinden het jammer, maar gaven ook aan dat ze zich vaker hadden afgevraagd hoe lang ik nog zou doorgaan. Ze gingen wel eens mee naar achteren om te kunnen zien wat ik ging repareren. Dan waren ze altijd verbaasd dat ik zelfs het kleinste schroefje nog zag en dat mijn handen niet bibberden. Zou dat laatste gebeurd zijn, dan was ik direct gestopt.”

Bij de laatste klant die langskwam voor een reparatie was de cirkel rond. „Ze had in 1957 bij ons een naaimachine gekocht. Het was even zoeken, maar ik vond toch nog het juiste schroefje om hem weer aan de praat te krijgen.”